

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Fekete Zsolt Tibor ügyvéd ... által képviselt L. V. (....) felperesnek, a dr. Molnár Ágnes Flóraügyvéd (....) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen személyes adat kiadása és kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. március 21. napján 31.P.25.905/2010/26. sorszámon meghozott, 29. sorszám alatt kijavított ítélete ellen a felperes 28. sorszám alatti fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 2 000 000 (Kétmillió) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az 1997. március 11-ei zárójelentések alapjául szolgáló vizsgálatok laborleleteit rögzítő eredeti dokumentumokat másolatban kérése ellenére nem bocsátotta a felperes rendelkezésére, megsértette a felperes személyes adatokhoz fűződő személyiségi jogát, míg ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt 900 000 forint kereseti illetékből az alperest kötelezte 21 000 forint illeték külön felhívásra történő megfizetésére a Magyar Állam részére, és megállapította, hogy a fennmaradó 879 000 forint illetéket, valamint a felperes költségmentessége folytán az állam által előlegezett 83 820 forint szakértői díjat a Magyar Állam viseli.

Kötelezte a felperest végül, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60 000 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint a felperes az 1980-as években a N. S.-ban raktárosként dolgozott, mely időszak alatt balesetet szenvedett, majd elbocsátották. Pszichés panaszai 1983-ban kezdődtek, munkaképességét az OEP OSZI 40 %-osra értékelte. Az alperesi egészségügyi intézményben több különböző vizsgálatot végeztek a felperesen, amelynek eredményeképpen 1997. március 11-én kelt zárójelentéssel bocsátották el. 1997. szeptember 15-étől december 17-éig az O. P. Osztályán kezelték, amely időszak alatt fogorvosi beavatkozásra is szükség volt, ezért a felperest az O. az alperes szájsebészeti osztályára küldte, ahonnan a fogászatra irányították.

A felperes eljárást indított rokkant nyugdíjának megállapítása iránt, ezen eljárás során több különböző határozat született, amelyeket a felperes jogorvoslati kérelmekkel támadott meg és bírósági eljárásokat kezdeményezett, ennek során a felperest több szakértő megvizsgálta. A vizsgálatára és kezelésére vonatkozó adatokat az ETT IB 2001. februárjában kelt szakvéleménye foglalja össze, amely szerint a felperes 1997. szeptemberétől rokkant volt, elsősorban pszichiátriai jellegű elváltozásai miatt, munkaképesség csökkenése a 67 %-ot elérte.

A felperes 2004. június 2-án kérte az alperest arra, hogy az 1997. márciusában a II. Belosztályon készült zárójelentést küldjék meg számára. Az alperes 2004. június 21-ei levelében tájékoztatta a felperest, hogy az 1997. évi kórházi tartózkodásának kezelési dokumentációja nem áll rendelkezésére. A felperes az Egészségügyi Felügyelethez is fordult, amely szerv a felperes panaszát elutasította.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a személyes adatokhoz fűződő személyiségi jogát

- azzal, hogy nem adta ki számára a kért adatait, úgymint: a javítás nélküli 1997. március 11-ei zárójelentést, az 1997. május 13-a utáni kórszövettani leletet, az 1997. októberi szájsebészeti röntgent, valamint az 1997. március 11-ei zárójelentéshez tartozó laboratóriumi leleteket;

- azzal, hogy nem tájékoztatta a jobb válla gyulladásáról, az antinukleáris faktor 174/U/1., a cardia insuff, NSAID szerek mibenlétéről, a kórházba kerülésének az okairól, arról, hogy mikor és hogyan ért véget a kezelése, illetve mi történt a fogaival;

- azzal, hogy nem adta ki azokat az adatait, amely miatt a felperest összességében 25 millió forint - a keresetben részletezett - vagyoni és nem vagyoni kár érte, ezért ennek megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Előadta, hogy a gyógykezelései során keletkezett egészségügyi adataival nem tud rendelkezni, a hiányzó dokumentációk és az azokban szereplő adatai nélkül életvitelét nem áll módjában kellő biztonsággal kialakítani. Álláspontja szerint az alperes jogsértése 1997 óta folyamatosan fennáll.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy javítás nélküli zárójelentéssel nem rendelkezik, heliobakter kimutatás nem készült, míg a fogorvosi röntgennel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az iratok szerint a felperest nem az alperesnél kezelték. Arra hivatkozott, hogy a zárójelentés minden lényeges adatot és leletet tartalmaz, a beteg az adatokkal rendelkezhet, a dokumentáció azonban az egészségügyi szolgáltatóé. Álláspontja szerint a felperes követelése az 1997-es események vonatkozásában elévült. Vitatta a felperes megjelölt kára és az alperesi magatartás közötti okozati összefüggést. Előadta, hogy a felperes gyógyulásához arra lenne szükség, hogy kivizsgálta magát, ezzel szemben a felperes 2003. szeptember 8-án közjegyző előtt nyilatkozatot tett, amelyben visszautasított minden egészségügyi ellátást, még az életmentőket is. E magatartásával maga lehetetlenítette el, hogy biztonságos életvitelét kialakítsa, ezért az alperes

magatartása és a felperes által megjelölt kár között az okozati összefüggés nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét kisebb részben alaposnak találta.

Határozatát a Ptk. 76. §-ára, 83. §-a (1)-(3) bekezdésére, 84. § (1) bekezdés a)-e) pontjaira, 339. §-ának (1) bekezdésére, 355. §-ának (1) és (4) bekezdésére, 324. §-ának (1) bekezdésére, 325. §-ának (1) bekezdésére, 326. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 327. §-ának (1) bekezdésére, valamint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 13. §-ának (1)-(5) és (8) bekezdésére, 24. §-ának (1)-(3) bekezdésére, a 2002. évi VI. törvény 10. cikk 2. pontjára, a személyes adatok védelméről szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 2. §-ának 1., 8. és 9. pontjára, 3. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 11. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 17. §-ának (1)-(4) bekezdésére, 18. §-ának (1) és (2) bekezdésére alapította.

A javítás nélküli zárójelentés kiadására vonatkozó igény kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az 1997. márciusi zárójelentést a felperes előadása szerint előtte javították át 174/U/1-re. Szemrevételezéssel megállapította, hogy a felperes által hivatkozott 179/U/1. tartalom a becsatolt iratból nehezen megállapítható, azonban arra a következtetésre jutott, hogy a zárójelentés javítására tekintettel javítás nélküli zárójelentés, mint orvosi adat nem létezik, ezért annak kiadása sem kérhető, a felperes kérelme erre tekintettel nem teljesíthető.

Az 1997. március 11-ei lelet orvosi háttér-dokumentációja kapcsán az elsőfokú bíróság alaptalannak találta az alperes arra történő hivatkozását, hogy a zárójelentés minden lényeges adatot tartalmaz, míg az alapjául szolgáló leleteket azért nem kérheti a beteg, mert a dokumentáció az egészségügyi intézményé. Ezzel szemben hangsúlyozta, hogy a zárójelentés háttéréül szolgáló iratokat is jogosult a beteg megismerni, mivel azok is a betegre vonatkozó adatokat tartalmaznak. Utalt az Eütv. 24. §-ának (2) bekezdésére, amely szerint a dokumentáció felett valóban az alperes rendelkezik, a felperes, mint beteg azonban jogosult róla az Eütv. 24. §-ának (3) bekezdése értelmében másolatot készíteni. Hangsúlyozta, hogy az alperes a perben elismerte, hogy a kért iratok már nem állnak rendelkezésére, ezért annak kiadására nem volt kötelezhető. Megállapította azonban az Eütv. 24. §-ának (3) bekezdése, az Avtv. 11. §-a és a Ptk. 84. §-ának a) pontja alapján, hogy az alperes azzal, hogy e dokumentációt nem őrizte meg és azt kérésre nem adta ki, megsértette a felperes személyes adatokhoz fűződő személyiségi jogát. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértést ebben a körben megállapíthatónak látta.

A heliobakter kimutatás kapcsán az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy a felperes a perben mindössze azt bizonyította, hogy ilyen kimutatás elkészítésére irányuló kérelmet tartalmaz az 1997. május 13-ai irat, azt azonban nem, hogy ez a vizsgálat ténylegesen megtörtént-e. A felperes tehát nem bizonyította, hogy a kért adat létezik és az az alperes birtokában van, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet e tekintetben bizonyítottság hiányában elutasította.

Az 1997. októberi panoráma röntgen kapcsán kifejtette, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy 1997. októberében a felperest az alperesi egészségügyi szolgáltató látta el, amelynek során panoráma röntgen készült és az az alperesnél található.

Az alperes tájékoztatási kötelezettsége körében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes az Eütv. 13. §-a alapján kérhetett tájékoztatást az egészségi állapotára vonatkozóan, amelynek alakszerű feltétele nem volt. Helyesnek találta az alperes hivatkozását, amely szerint a felperes kérelmeire válaszleveleiben kellő alapossággal választ adott, hangsúlyozva, hogy a levelek kitérnek a kezelésekre, azok időpontjára, konkrét fogalommagyarázatokra is. Erre tekintettel megállapította, hogy az alperes a 2006. év folyamán a felperesnek adott válaszaiban eleget tett az Eütv. 13. §-a által elvárható tájékoztatási kötelezettségének, és további konzultációt is felajánlott, amely elől a felperes elzárkózott. Minderre tekintettel a tájékoztatási kötelezettség megsértése okán előterjesztett kereseti kérelmet is elutasította.

A kártérítési követelés kapcsán kifejtette, hogy az egészségügyi adatkiadás és az egészségügyi tájékoztatási kötelezettség teljesítése jellegében a dolog kiadásához hasonlít, ezért az nem folyamatos állapotbeli jogsértés. A személyes adatok, illetve a tájékoztatás kiadása iránti kérelem megtagadásával a jogsérelem bekövetkezik, amelyre tekintettel az adatkiadás tekintetében a felperes kártérítési követelésének elévülése legkésőbb 1998-ban elkezdődött és az elévülés - az elévülés nyugvását vagy megszakadását eredményező esemény illetve körülmény hiányában - 2003-ban bekövetkezett. Utalt a felperes 2003. évi közjegyzői nyilatkozatára, amelyben azért utasította vissza az orvosi ellátást, mert úgy érezte, hogy nem tájékoztatják megfelelően és nem látják el. E nyilatkozatból arra következtetett, hogy az egészségügyi adat kiadásának, illetve tájékoztatási kötelezettségnek a megsértése a felperes előtt ismert volt. Hangsúlyozta, hogy a felperes orvosi adatot bizonyíthatóan 2004. júniusi levelében kért és arról, hogy az alperesnél a kért iratok nem állnak rendelkezésre, legkésőbb 2004. júliusában tudomást szerzett, ezért az elsőfokú bíróság 2004. júliusát tekintette olyan időpontnak, amelytől a felperes követelése megnyílt arra, hogy az információhiányból eredő kárát érvényesítse. Erre tekintettel a kártérítési követelés 2009. júliusában elévült, ezért a 2010-ben érvényesített kártérítési követelés elutasításának volt helye.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság osztotta azt az alperesi álláspontot is, hogy a felperes az orvosi kezelés visszautasításával kizárta azt, hogy a keresetben kárként előadott egészségügyi állapotromlás és annak következményei, valamint az adatok és a tájékoztatás hiánya közötti okozati összefüggés a Ptk. 339. §-a alapján bizonyítást nyerjen, arra tekintettel, hogy nem állapítható meg, hogy a felperesnek mely betegsége az, ami megfelelő tájékoztatás vagy meglévő adatok alapján gyógyítható lett volna.

Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság az elévülés, valamint az okozati összefüggés hiányában a kártérítési keresetet a Ptk. 339. és 325. §-a alapján

elutasította.

A perköltségről a Pp. 81. §-a, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet, míg az illetékről és az állam által előlegezett szakértői díjról a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Tévesnek találta az elsőfokú bíróság megállapítását az elévülésre vonatkozóan. Hangsúlyozta, hogy a jogsértés folyamatos, amelyre tekintettel az elévülés nem következhetett be. Emellett a felperes tevékenysége - amelyben igyekezett a betegségére vonatkozó dokumentumokat a különböző szakigazgatási szervektől folyamatosan beszerezni - az elévülést megszakította.

Állítása szerint a javítás nélküli zárójelentés vonatkozásában tévedett az elsőfokú bíróság, mert a bizonyítékokból kiderül, hogy az 1997. márciusi zárójelentésben foglalt 174/U/1. érték áthúzással javítva lett.

A heliobakter kimutatással kapcsolatban az alperes az 1997. és 2006. közötti időszakra nézve iratot nem adott át a felperesnek, míg a felperesről nem panoráma röntgen készült, hanem fogászati 14002. számú röntgen, amit az alperes nem tudott sem a felperes, sem a bíróság rendelkezésére bocsátani.

Az elsőfokú bíróság tévedett akkor is, amikor az alperes képviselője által tett tájékoztatást elfogadta az Eütv. szerinti egészségi állapotra vonatkozó tájékoztatásnak, és tévesen állapította meg azt is, hogy a kártérítésre vonatkozó felperesi követelés elévült. A kereset benyújtása és a felszólítások között 5 év egyetlen esetben sem telt el, míg a felperes az első adatkiadási igényt 2002-ben intézte az alperes irányába. Az alperes a felperest éveken át bizonytalanságban tartotta, míg dokumentumok hiányában a felperes a mai napig nem tudja, hogy milyen betegsége következtében alakult ki a jelenlegi állapota. E körülményt kérte a nem vagyoni kártérítés összegszerűségének megállapítása során értékelni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Nem volt támadott az elsőfokú ítéletnek az alperes által a felperes sérelmére az 1997. március 11-ei zárójelentések alapjául szolgáló vizsgálatok laborleletei tekintetében a személyiségi jog megsértését megállapító rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla az ítélet vonatkozó részét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése értelmében nem érintette.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, meghozott érdemi döntésével és annak kifejtett indokaival a Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetértett, azok közül - elsősorban a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy javítás nélküli zárójelentés

hiányában az alperes annak kiadására sem kötelezhető. Helytállóan jutott arra, hogy a heliobakter kimutatás és a panoráma röntgen elkészültét a felperes nem bizonyította, mert az 1997. május 13-ai iratból az erre irányuló kérelem derül ki, míg az 1997. május 13-ai gasztroenterológiai ambuláns lapból nem állapítható meg, hogy ilyen vizsgálat készült. Erre tekintettel nincs olyan az Avtv. 2. §-a szerinti adat, amelynek kiadását a felperes alappal kérhetné.

A panoráma röntgen kapcsán okszerűen értékelte a csatolt bizonyítékokat, amelyből mindössze az volt tényként megállapítható, hogy a felperes fogászati vizsgálatát kérték 1997. április 14-én, illetve 1997. októberében. Helytállóan jutott arra, hogy a csatolt iratokból nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a kért fogászati beavatkozás ténylegesen megtörtént és arra hol került sor, és megfelelően értékelte a felperes hozzátartozójának tanúvallomását is. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy az a körülmény, hogy a tanú emlékezete szerint az alperesnél a fogászon jártak, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperesről 1997. október 29-én panoráma röntgen felvétel készült az alperesi egészségügyi szolgáltatónál. Ennek ténye az 1997. április 14-ei vizsgálati lapból sem állapítható meg, ezért helytállóan került sor e kereseti kérelem elutasítására is.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság által az Eütv. 13. §-a körében kifejtetteket. Indokait pontosítja annyiban, hogy a dokumentumok az ítélet indokolásában szereplő sorszámozástól eltérően 16. szám alatt került az elsőfokú eljárásban csatolásra, míg a felperes kérelmeit a 15/F. alatti beadvány tartalmazza. Egyebekben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a csatolt dokumentumok szerint kellő alapossággal választ adott a felperes által felvetett egészségügyi természetű kérdésekre, leveleiben kitért a kezelésekre, azok időpontjára és a felperes által kért fogalommagyarázatokra is. Ezzel az alperes eleget tett a jogszabályban előírt tájékoztatási kötelezettségének, továbbá azon túlmenően további konzultációt is felajánlott a felperes részére. A felállított diagnózis, illetve terápia tartalmi vizsgálata, annak indokoltsága nem vizsgálható az Eütv. 13. §-a szerinti tájékoztatási kötelezettség körében, erre helytállóan utalt az elsőfokú ítélet.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az egészségügyi adatkiadás, illetve tájékoztatás nyújtása nem folyamatos jogsértés, ezért a tájékoztatásra, illetve az adatok kiadására irányuló kérelem elutasításával a sérelem bekövetkezik. Helytállóan mutatott rá, hogy a felperes orvosi adatot első ízben igazolhatóan a 2004. júniusi levelében kért, míg az alperes 2004. júliusi válaszleveléből tudomást szerzett arról, hogy az orvosi iratok nem állnak rendelkezésére. Erre tekintettel 2004. júliusában a felperes kártérítési követelése megnyílt, ezért a 2010. évben érvényesített kártérítési követelés a Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése értelmében elévült.

Minderre tekintettel helytállóan került sor az elsőfokú bíróság által - a megállapított jogsértésen túl - a felperes keresetének elutasítására.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, erre tekintettel a másodfokú eljárásban igazolható költsége nem merült fel, ezért a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltségről való rendelkezést mellőzte. Az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint 14. §-a értelmében megállapította, hogy a felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 2 000 000 forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2012. november 6.

Dr. Lesenyey Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: